

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžk/24/2019
Identifikačné číslo spisu: 6018200274
Dátum vydania rozhodnutia: 28.05.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6018200274.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu : BRING TRUCKING a.s., so sídlom v Žiari nad Hronom, Priemyselná 12, IČO : 36 683 507, právne zastúpený : SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711, proti žalovanému : Inšpektorát práce Banská Bystrica, so sídlom v Banskej Bystrici, Partizánska cesta 98, v konaní o správnej žalobe proti protokolu žalovaného z 15. marca 2018 č. IBB-53-50-2.2/P-E22,24,25-2018/1840, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. marca 2019 č. k. 23 S 69/2018-79, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. marca 2019 č. k. 23 S 69/2018-79 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom z 13. marca 2019 č. k. 23 S 69/2018-79 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie správneho súdu“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a protokolu žalovaného z 15. marca 2018 č. IBB-53-50-2.2/P-E22,24,25-2018/1840 (ďalej aj ako „opatrenie žalovaného“ alebo „protokol žalovaného“), ktorým inšpektor práce žalovaného v súlade s ustanovením § 12 ods. 2 písm. b) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon č. 125/2006 Z. z.“) nariadil kontrolovanému subjektu - žalobcovi v konaní pred správnym súdom, odstrániť zistené nedostatky v bode 1 a 2 protokolu žalovaného ihneď. Inšpektor práce žalovaného ďalej v súlade s ustanovením § 14 ods. 2 zákona č. 125/2006 Z. z. uložil zamestnávateľovi (kontrolovanému subjektu) povinnosť prijať opatrenia na odstránenie zistených porušení predpisov a ich príčin a doručiť žalovanému písomnú správu o splnení opatrení na odstránenie zistených porušení predpisov a ich príčin a o odstránení nedostatkov v lehote do 15 dní po uplynutí lehoty na ich odstránenie. Správny súd žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Správny súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 2 Správneho súdneho poriadku a ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 2, § 7 ods. 1 a ods. 3 písm. a) a § 14 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 125/2006 Z. z. a uviedol, že preskúmal protokol žalovaného z dôvodov nezákonnosti uplatnených v žalobe (ustanovenie § 134 ods. 1 Správneho súdneho poriadku). Správny súd nie je oprávnený všeobecne alebo nekonkrétne uplatnené dôvody nezákonnosti za žalobcu podľa zistení z obsahu správneho spisu dopĺňať alebo konkretizovať.

3. Správny súd ďalej uviedol, že žalovaný sa bez ospravedlnenia nezúčastnil pojednávania, pričom žalobca na pojednávaní zotrval na svojich pôvodných vyjadreniach. Svedok F. L. F., O. ako generálny tajomník združenia cestných dopravcov ČESMAD Slovakia uviedol, že keď vychádza zo štandardného popisu pracovnej pozície vodiča nákladnej cestnej dopravy, má za to, že sa jedná o činnosti rutinné, často sa opakujúce s relatívne nízkou náročnosťou na intelektuálnu činnosť. Sú to činnosti, ktoré majú nízky potenciál spôsobiť škodu, či už na majetku alebo zdraví a životoch a z tohto dôvodu z jeho pohľadu tak vodič cestnej nákladnej dopravy spĺňa kritériá na zaradenie do druhého stupňa náročnosti práce. Poukázal na stanovisko Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky z 24. apríla 2018, z ktorého okrem iného vyplýva, že pracovné miesto je možné zaradiť do druhého stupňa náročnosti, pokiaľ by však z porovnávania s charakteristikami stupňov náročnosti práce vyplynulo, že zložitnosť, zodpovednosť a namáhavosť najnáročnejších prác vyžadovaných od vodiča je vyššia, než zodpovedá charakteristike druhého stupňa náročnosti, pracovné miesto zamestnanca by malo byť zaradené až do tretieho stupňa náročnosti práce.

4. Ďalej správny súd uviedol, že z vykonaného dokazovania pred správnym súdom jednoznačne vyplynulo, že argumentácia týkajúca sa rutinnej dopravy, rutinného vykonávania činnosti, ako aj nenaplnenia kumulatívnych alternatívnych podmienok naplnenia tretieho stupňa náročnosti nebola preukázaná. Z pracovnej náplne ako aj z internej smernice žalobcu IS-08 vyplýva, že predmetom činnosti vodičov, resp. oprávnenie vodičov je aj kontrolovať, riadiť, resp. zodpovedať za prepravované zásielky. V danom prípade sa nemôže jednať o činnosť, ktorú by bolo možné považovať za činnosť rutinnú. Argumentácia žalobcu o skutočnosti, že v danom prípade sa nejedná o vodiča hromadnej osobnej dopravy, ktorý zodpovedá za cestujúcich, ale ako vodič kamiónu nezodpovedá za život a bezpečnosť prevádzky, nekorešponduje so stavom, ktorý v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave v súčasnosti je. Z hmotnosti a celkovej veľkosti nákladného motorového vozidla je jednoznačné, že v danom prípade vedenie vozidla v rámci medzinárodnej cestnej nákladnej dopravy je činnosťou, pri ktorej môže dôjsť k nezvratným následkom v prípade dopravných nehôd, resp. v prípade zanedbania akejkoľvek povinnosti vodiča motorového vozidla, a to nielen na majetku ale aj na živote a zdraví. Skutočnosť, že vodič motorového vozidla a jeho štartovacia a cieľová destinácia je určená z koordinačného centra resp. sú zároveň určené aj jeho prestávky na oddych a na tankovanie, ešte neznamena, že centrála resp. centrálny dispečing rieši aj otázky vznikajúce v rámci cestnej premávky a prepravy tovaru, jednak týkajúcej sa bezpečnosti samotnej jazdy v danom motorovom vozidle a ďalšie týkajúce sa nakladania a prepravy tovaru ako takého.

5. Správny súd na to skonštatoval, že v danom prípade má za to, že skutkový stav bol žalovaným riadne zdokumentovaný a žalovaný nemal dôvod vychádzať z reálne vykonávaných činností jednotlivých zamestnancov, nakoľko tak ako to vyplýva aj zo samotného vyjadrenia žalobcu, boli upravené internými predpismi a pracovnou náplňou tak, aby v prípade nutnosti mohol jednotlivý zamestnanec, t. j. šofér medzinárodnej dopravy túto činnosť vykonávať. Za súčasného stavu z úpravy pracovnej náplne „vodiča medzinárodnej prepravy“ zamestnaného u žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca je oprávnený a môže od zamestnanca vyžadovať činnosti, ktoré patria do tretieho stupňa náročnosti. Akýkoľvek predchádzajúci záver kontroly u žalobcu v súvislosti so zaradením do stupňa náročnosti práce považuje správny súd za právne irelevantný vo vzťahu k napadnutému protokolu.

6. Správny súd následne poukázal na ustanovenia § 120 ods. 1 a ods. 3 a Prílohu č. 1 písm. b) a písm. c) Zákonníka práce a uviedol, že dospel k záveru, že žalobca nesprávne určil stupeň náročnosti práce pre druh práce a pracovnú pozíciu „vodič medzinárodnej prepravy“ tým, že nesprávne vyhodnotil najmä

charakteristiku a druh vykonávanej práce, a teda žalovaný správne vyhodnotil, že práca vodiča nákladného motorového vozidla, resp. vodiča medzinárodnej prepravy, nemôže byť charakterizovaná ako výkon ucelených obslužných rutinných prác podľa daných postupov alebo prevádzkových režimov, a túto zodpovednú prácu nemožno charakterizovať ako rutinnú, ktorej prislúcha druhý stupeň náročnosti. Pre správny súd tieto skutočnosti vyplývajú priamo zo zákonnej úpravy, a ak aj žalovaný čiastočne oprel svoj právny názor o kartotéku zamestnaní uvedenej na Internetovom sprievodcovi trhom práce, nič to nemení na skutočnosti, že pracovná náplň „vodiča medzinárodnej dopravy“ napĺňa znaky tretieho stupňa náročnosti práce.

7. Správny súd mal za to, že práca vodiča obsahuje činnosti ako je riadenie alebo operatívne zabezpečenie chodu zariadenia, v tomto prípade nákladného motorového vozidla, ktoré je spojené so zvýšenou duševnou námahou, ako aj s prípadnou zodpovednosťou za ťažko odstrániteľné škody. Zároveň mal správny súd za to, že z pracovných zmlúv kontrolovaných vodičov, ako aj v zmysle internej Smernice č. IS-08 s názvom „Prepravný poriadok cestnej nákladnej dopravy“, vyplývajú činnosti, z ktorých jednoznačne vyplýva nutnosť zaradiť pracovné miesto vodiča do tretieho stupňa náročnosti. Zároveň sa stotožnil s názorom žalovaného, že na zaradenie pracovného miesta do tretieho stupňa náročnosti postačuje aj, že dané pracovné miesto spĺňa aspoň jednu v ňom uvedenú podmienku, nakoľko v stupňoch náročnosti platí hierarchia, v ktorej vyšší stupeň môže v sebe subsumovať aj podmienky uvedené v nižších stupňoch.

8. Na základe uvedených skutočností správny súd dospel k záveru, že námietka žalobcu ohľadne nedostatočne zisteného stavu veci, ako aj nesprávneho právneho posúdenia, nie je opodstatnená, pretože z obsahu administratívneho spisu, a vykonaného dokazovania súdom (ustanovenie § 120 písm. a) Správneho súdneho poriadku) vyplýva, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu ustanovenia § 120 Zákonníka práce, a to tým, že v prípade vodičov medzinárodnej prepravy A. Z. V. O. O. priradil druhý stupeň náročnosti, hoci uvedenému pracovnému miestu podľa miery zložitosti, namáhavosti a zodpovednosti, patrí minimálne tretí stupeň. Zároveň mal správny súd za to, že žalovaný správne vyhodnotil, že v prípade zamestnanca A. Z. žalobca neposkytol svojmu zamestnancovi mzdu za prácu vykonanú v období 10/2007 najmenej v sume minimálneho mzdového nároku, ktorý zodpovedá stupňu náročnosti práce príslušného pracovného miesta zamestnanca, čím porušil ustanovenie § 120 ods. 1 Zákonníka práce a teda prijaté opatrenia vyplývajúce z protokolu žalovaného sú na mieste.

9. Správny súd poznamenal, že vykonal dokazovanie len na to, aby mohol dospieť k záveru, či opatrenia sú alebo nie sú v súlade so zákonom. Opatrenia uložené kontrolovanému subjektu podľa ustanovenia § 12 ods. 2 zákona č. 125/2006 Z. z. majú byť opatreniami smerujúcimi k nastoleniu zákonného stavu, k odstráneniu zistených nedostatkov v činnosti kontrolovaného subjektu. Ich účelom nie je sankcionovať, ale dosiahnuť stav riadneho fungovania verejnej správy.

10. Správny súd poukázal tiež na to, že z hľadiska obsahového sú v protokole žalovaného významné uvedené skutočnosti ohľadom zistených porušení právnych predpisov a zároveň opatrenia uložené na odstránenie zistených nedostatkov (ustanovenie § 14 ods. 2 zákona č. 125/2006 Z. z.). Právna úprava nevyžaduje, aby orgán verejnej správy v protokole uviedol z akých dôkazov vychádzal, ktoré skutočnosti zistil a akou úvahou sa riadil pri hodnotení dôkazov a rozhodovaní. Preto správny súd ani nemôže posudzovať, či došlo k správne zistenému skutkovému stavu veci vo vzťahu k správne hodnoteniu dôkazov, ak nepozná úvahu orgánu verejnej správy pri hodnotení dôkazov. Až na základe zistení pri výkone inšpekcie práce, uvedených v protokole môže orgán verejnej správy začať správne konanie o správnom delikte alebo o uložení poriadkovej pokuty podľa ustanovení § 19 a § 20 zákona č. 125/2006 Z. z., na ktoré sa vzťahuje správny poriadok (ustanovenie § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z.), výsledkom ktorého by bolo rozhodnutie, ktoré by muselo byť riadne odôvodnené (ustanovenie § 47 ods. 3 Správneho poriadku).

11. Správny súd po preskúmaní protokolu žalovaného dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa ustanovenia § 190 Správneho súdneho poriadku zamietol. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa ustanovenia § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a contrario a žalobcovi, ktorý v konaní úspešný nebol, nepriznal právo na ich náhradu.

12. Rozhodnutie správneho súdu napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas podanou kasačnou sťažnosťou (ďalej aj ako „podaná kasačná sťažnosť“ alebo „kasačná sťažnosť žalobcu“), v ktorej sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil správneho súdu na ďalšie konanie, prípadne aby zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že protokol žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca si uplatnil náhradu trov kasačného konania. Žalobca žiadal priznať odkladný účinok kasačnej sťažnosti.

13. Žalobca napadol rozhodnutie správneho súdu podanou kasačnou sťažnosťou v celom rozsahu z dôvodov podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku - správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku - správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Žalobca v podanej kasačnej sťažnosti prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázal na ustanovenia § 120 ods. 1 a ods. 3 a Prílohu č. 1 písm. a) a písm. b) Zákonníka práce a uviedol, že v zmysle uvedených zákonných ustanovení je žalobca ako zamestnávateľ povinný ku každému pracovnému miestu priradiť stupeň náročnosti práce, a to v závislosti od pracovných činností, ktoré zahŕňa pracovné miesto „vodič medzinárodnej prepravy“. Zaradenie do jednotlivých stupňov náročnosti je vo výlučnej kompetencii žalobcu, pričom Príloha č. 1 Zákonníka práce len stanovuje charakteristiky jednotlivých stupňov náročnosti pracovného miesta. Žalobca ako zamestnávateľ je tak pri určení stupňa náročnosti pracovných miest povinný vychádzať zo Zákonníka práce a jeho Prílohy č. 1.

15. Ďalej žalobca uviedol, že podľa článku 1. bodu 1.2 pracovných zmlúv žalobcu vzťahujúcich sa na pracovnú pozíciu „vodiča nákladnej prepravy“ (do ktorých spadá aj posudzovaný druh práce „vodič medzinárodnej prepravy“) : „Zamestnanec bude vykonávať práce súvisiace s predmetom činnosti zamestnávateľa, a to najmä a) príprava a kontrola stavu motorového vozidla pred a po použití v premávke, b) príprava a vedenie dokumentov potrebných pre riadne vykonávanie prepravy, c) vedenie motorového vozidla, d) vykonávanie nakládky a vykládky tovaru u zákazníka, e) používanie manipulačnej techniky zákazníka len pre nakládku a vykládku tovaru, f) kontrola nakládky a vykládky motorového vozidla, g) bežné opravy a starostlivosť o motorové vozidlo, h) čistenie a kontrola motorového vozidla, cisterny, prívesu, kontajnerov, nakladacieho vybavenia a i) ďalšie činnosti súvisiace s jeho pracovnou pozíciou podľa pokynov zamestnávateľa.“ Z článku VIII. pracovných zmlúv žalobcu (Spoločné ustanovenia) zároveň vyplýva, že zamestnanci žalobcu pri plnení svojich pracovných úloh používajú nákladné motorové vozidlo (kamión). Žalobca má zároveň vypracovanú Internú smernicu č. IS - 08 s názvom „Prepravný poriadok cestnej nákladnej dopravy“, v ktorej je uvedená špecifikácia oprávnení zamestnancov žalobcu v rámci plnenia ich pracovných úloh. V zmysle príslušným právnych predpisov, a teda v súlade s ustanoveniami Zákonníka práce, ako aj v súlade s jeho Prílohou č. 1, tak žalobca ako zamestnávateľ priradil pracovnému miestu „vodič medzinárodnej prepravy“ druhý stupeň náročnosti práce. Uvedená skutočnosť okrem iného zároveň vyplýva aj z listín, ktoré žalobca predložil žalovanému, a to z rozhodnutí, ktorými sa určujú minimálne mzdové nároky zamestnancov žalobcu.

16. Vo vzťahu k pracovnej náplni zamestnancov žalobca poukázal práve na tú skutočnosť, že zamestnanec pri výkone svojej činnosti vykonáva výlučne rutinné práce, a to napr. pred začatím prepravy je povinný skontrolovať či svietia svetlá, či mu boli odovzdané všetky doklady potrebné pre prevádzku vozidla (technický preukaz) a pod. Zamestnanec žalobcu pracujúci na pracovnej pozícii vodič nie je oprávnený v žiadnom prípade zasahovať do technického stavu vozidla. V prípade, ak zistí, že vozidlo nie je pripravené na uskutočnenie prepravy tovaru, je povinný o tejto skutočnosti informovať svojho priameho nadriadeného, ktorý zabezpečí, aby zamestnanec žalobcu pracujúcu na pracovnej pozícii vodič k výkonu činnosti dostal iné vozidlo spôsobilé na prevádzku alebo sa predmetné vozidlo stalo spôsobilým na prevádzku. Zodpovednosť za tovar, t. j. napr. za počet naložených paliet, počet a stav naloženého tovaru a pod., ako aj za samotné naloženie tovaru nesie obchodný partner žalobcu. Vodič nezodpovedá za kvalitu naloženého tovaru, ako ani nekontroluje množstvo naloženého tovaru a

pod. Zároveň tento nie je povinný pri nakládke tovar do vozidla nakladať. Ak má byť s tovarom počas nakládky manipulované, na základe pokynov žalobcu, prostredníctvom techniky a obchodný partner žalobcu techniku nezabezpečí, nie je vodič oprávnený manipulovať s tovarom manuálne a túto skutočnosť je povinný nahlásiť priamemu nadriadenému, za účelom zabezpečenia krokov potrebných k zabezpečeniu nakládky tovaru a zároveň riadnemu vykonaniu prepravy tovaru zo strany žalobcu. Zároveň vo vzťahu k vykládke tovaru žalobca uviedol, že zodpovednosť za tovar, t. j. napr. za počet vyložených paliet, počet a stav vyloženého tovaru a pod., ako aj za samotné vyloženie tovaru nesie obchodný partner žalobcu. Vodič nezodpovedá za kvalitu vyloženého tovaru, ako ani nekontroluje množstvo vyloženého tovaru a pod. Vodič nie je povinný pri vykládke tovar z vozidla vykladať. Vodič je povinný dodržiavať pokyny žalobcu, týkajúce sa prepravy tovaru a ďalej počas realizácie prepravy sa rovnako riadiť pokynmi žalobcu. V prípade, ak sa ako vodič ocitnete v situácii, v ktorej sa vykládka, nakládka alebo samostatná preprava môže považovať za nebezpečnú z hľadiska zdravia a bezpečnosti vodiča, je vodič povinný ukončiť všetky činnosti (napr. odstaviť vozidlo) a bezodkladne kontaktovať žalobcu. Vodič nie je oprávnený vykonávať akúkoľvek činnosť bez predchádzajúceho súhlasu žalobcu, prípadne jeho priame nadriadeného, ktorý riadi (zabezpečuje) celkovú činnosť zamestnancov. Zamestnanci žalobcu (vodiči) sú pri výkone svojej práce vždy povinní postupovať podľa pokynov žalobcu a v prípade vzniku nepredvídanej situácie sú vždy povinní kontaktovať žalobcu za účelom určenia ďalšieho postupu a zabezpečenia všetkých krokov potrebných pre riadne vykonanie prepravy. Vodič nie je oprávnený akýmkoľvek spôsobom zasahovať, meniť alebo dopĺňať pokyny priameho nadriadeného, prípadne priamo pokyny žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, a teda najmä na skutočnosť, že vodiči podľa vyššie opisovaných pracovných činností vykonávajú najmä obslužné rutinné práce, ktoré zamestnanci vykonávajú výhradne podľa postupov daných žalobcom, vykonávajú rutinné odborné práce, ktoré zamestnanci vykonávajú výhradne podľa postupov daných žalobcom, sú vodiči povinní pri preprave vykonávanej v mene a na účet žalobcu postupovať výlučne podľa pokynov alebo ustanovených postupov žalobcu, tak žalobca určil druhý stupeň náročnosti práce pre druh práce a pracovnú pozíciu „vodič medzinárodnej prepravy“, pričom pri určovaní stupňa náročnosti práce vychádzal zo všetkých príslušných právnych predpisov. Žalobca prihlíadal najmä na charakteristiku a druh vykonávanej práce.

17. Vyššie uvádzané skutočnosti (najmä náplň práce zamestnancov žalobcu) boli zo strany žalobcu okrem iného preukázané aj v konaní pred správnym súdom, a to na pojednávaní konanom 13. marca 2019. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení navrhol výsluch svedka (zamestnanca žalobcu), a to pána R. S., z ktorého výpovede na pojednávaní jasne vyplýva, že činnosti, ktoré svedok vykonáva v rámci svojej práce ako zamestnanec u žalobcu na dotknutom pracovnom mieste - vodič medzinárodnej prepravy, nenapĺňajú charakteristiku tretieho stupňa náročnosti práce. Svedok na pojednávaní na otázku správneho súdu, či kontroluje tovar po naložení, niekoľko krát uviedol, že tovar nekontroluje, nakoľko tento je zafóliovaný, pričom zároveň uviedol, že tento tovar ani nemá právo kontrolovať. Z uvedeného tak jasne vyplýva, že zamestnanci žalobcu nevykonávajú práce charakteristické pre tretí stupeň náročnosti práce, nakoľko vykonávajú výlučne rutinné práce, a to prepravu tovaru z miesta A do miesta B. Žalobca poukázal aj na tú skutočnosť, že príslušný správny súd sa v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom s výsluchom svedka nevysporiadal, pričom v napadnutom rozhodnutí ani neuviedol, čo z výsluchu svedka vyplýva a akými úvahami sa riadil pri hodnotení predmetného dôkazu vo vzťahu k rozhodnutiu, t. j. na základe akých skutočností dospel k záveru uvádzaného v odôvodnení samotného napadnutého rozhodnutia. Z uvádzaného dôvodu tak má žalobca za to, že rozhodnutie správneho súdu okrem toho, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, ani neobsahuje všetky náležitosti podľa ustanovenia § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, nakoľko neobsahuje podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov. Vo vzťahu k uvedenému poukázal žalobca na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2018 sp. zn. 2 Sž 1/2016 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2018 sp. zn. 8 Sž 16/2017.

18. Žalobca ďalej v podanej kasačnej sťažnosti uviedol, že v prípade, ak v konaní pred správnym súdom uplatnil námietky, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia správny súd náležite nevysporiadal, je nutné jeho rozhodnutie považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok, že nesprávnym procesným postupom správneho súdu bolo znemožnené žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ustanovenie §

440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku). Žalobca vo vzťahu k uvedenému poukázal na skutočnosť, že správny súd sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s námietkami žalobcu, nakoľko vôbec neprihliadal na všetky dôkazy predložené žalobcom do konania, a to najmä internými predpismi žalobcu - rozhodnutiami, ktorými sa určujú minimálne mzdové nároky zamestnancov žalobcu a záznamom z 23. októbra 2015 č. IBB-129-2.6/Z-E24-15. Z tohto záznamu okrem iného vyplýva, že žalovaný v roku 2015 pri totožnej kontrole (t. j. kontrole vychádzajúcej z rovnakých listín ako počas kontroly výsledkom ktorej je protokol žalovaného) správne zaradil výkon práce vodič medzinárodnej prepravy do druhého stupňa náročnosti práce. Žalobca opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že od roku 2015 sa u žalobcu žiadnym spôsobom nezmenila náplň práce, charakteristika práce, Zákonník práce, Príloha č. 1 alebo iné s tým súvisiace okolnosti, a teda nie je dôvod na prehodnotenie stupňa náročnosti práce. Žalobca kasačnému súdu pre úplnosť uviedol, že vykonanou inšpekciou práce v roku 2015 bolo zistené, že zaradenie stupňa náročnosti práce do druhého stupňa náročnosti je v súlade so Zákonníkom práce, a teda najmä v súlade s jeho prílohou č. 1. Žalovaný v roku 2015 vykonával kontrolu v rovnakom rozsahu ako v období, ktorého výsledkom je uvedený protokol. V zázname tak bolo konštatované, že u žalobcu neboli zistené nedostatky a nebolo zistené porušenie predpisov zo strany žalobcu. Žalobca opätovne poukázal aj na konanie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 30 Sa 1/2017, ktoré bolo iniciované zo strany zamestnanca žalobcu voči žalovanému v čase kontroly vykonávanej u žalobcu práve v roku 2015. Podľa žalobcu správny súd sa v napadnutom rozhodnutí tiež nijak nevysporiadal a žiadnym spôsobom neuviedol z akého dôvodu sa odklonil od záverov uvádzaných v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici v tomto konaní.

19. Následne žalobca poukázal aj na skutočnosť, že pracovnú náplň v samotnom konaní pred správnym súdom potvrdil na pojednávaní svedok, ktorý uviedol, že tovar zamestnanci nekontrolujú, avšak správny súd v napadnutom rozhodnutí len stroho odkázal na smernice žalobcu a uviedol, že jeho zamestnanci tovar kontrolujú, čo je v rozpore s výsluchom svedka. Žalobca tak považuje v tomto smere rozhodnutie správneho súdu za nezákonné, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, kedy správny súd nesprávne vyhodnotil činnosti práce na pracovnej pozícii vodič medzinárodnej prepravy, a teda nesprávne tieto zaradil do tretieho stupňa náročnosti práce, pričom zároveň je napadnuté rozhodnutie nezákonné z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia. Opätovne dal žalobca kasačnému súdu do pozornosti, že súčasný stav u žalobcu vo vzťahu k stupňu náročnosti pracovnej pozície „vodič medzinárodnej kamiónovej dopravy“ je totožný, ako v roku 2015. Z uvedeného dôvodu, tak žalobca v plnom rozsahu nesúhlasí s tvrdeniami účastníka konania uvedenými v protokole žalovaného a následne tak s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, nakoľko tieto vychádzajú najmä z nesprávneho právneho posúdenia a zároveň sú v rozpore s tvrdeniami samotného žalovaného z roku 2015. Žalobca si dovoľuje poukázať na to, že nie je prípustné, aby jeden orgán vykonávajúci kontrolu, u toho istého subjektu, mal na rovnakú problematiku (pri predložení totožných dokumentov) iný právny názor, pričom závery žalovaného z roku 2015 a závery žalovaného z roku 2017 si zjavne odporujú, bez akéhokoľvek odôvodnenia alebo zmeny náplne práce u kontrolovaných zamestnancov, pričom na uvedené správny súd vôbec neprihliadal a rozpory tvrdení žalovaného žiadnym spôsobom neodstránil. Žalovaný v protokole a rovnako ani počas vykonávanej kontroly nijakým spôsobom nepreukázal zmenu okolností, zmenu charakteristiky alebo druhu práce zamestnancov, ktorá by akýmkoľvek spôsobom odôvodňovala potrebu zmeny zaradenia pracovného miesta „vodič medzinárodnej prepravy“ do vyššieho stupňa náročnosti. V prípade, ak sa však správny súd stotožnil s názorom a posúdením žalovaného v roku 2017 aj napriek tomu, že vykonaná kontrola v roku 2017 si odporuje s totožnou kontrolou v roku 2015, bol povinný svoje úvahy a dôvody zrozumiteľne a jasne odôvodniť v rozhodnutí správneho súdu, pričom podľa názoru žalobcu nepostačuje, aby len stroho skonštatoval, že akýkoľvek predchádzajúci záver kontroly u žalobcu v súvislosti so zaradením stupňa náročnosti práce považuje správny súd za právne irelevantný vo vzťahu k preskúmanému protokolu. Správny súd sa však vôbec žiadnym spôsobom nezaoberal uvedenou námietkou žalobcu, pričom ani žiadnym spôsobom neodôvodnil svoje právne posúdenie, prípadne svoje úvahy vo vzťahu k uvádzanej námietke. Žalobca tak považuje napadnuté rozhodnutie okrem iného za nepreskúmateľné.

20. Zároveň žalobca poukázal aj na tú skutočnosť, že správny súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, keď síce v napadnutom rozhodnutí poukázal na svedeckú výpoveď pána F. L. F., O., generálneho tajomníka

združenia cestných dopravcov ČESMAD Slovakia, avšak následne jeho výpoveď bez uvedenia akéhokoľvek vysvetlenia alebo posúdenia v podstate odmietol. Svedok totiž na pojednávaní uviedol, že vychádza zo štandardného popisu pracovnej pozície vodiča nákladnej cestnej dopravy, pričom má za to, že sa jedná o činnosti rutinné, často sa opakujúce s relatívne nízkou náročnosťou na intelektuálne činnosti, a zároveň že sú to činnosti, ktoré majú nízky potenciál spôsobiť škodu, či už na majetku alebo zdraví a životoch a z tohto dôvodu z jeho pohľadu tak vodič cestnej nákladnej dopravy spĺňa kritéria na zaradenie do druhého stupňa náročnosti práce. Správny súd však následne uviedol, že z vykonaného dokazovania podľa názoru súdu jednoznačne vyplynulo, že argumentácia týkajúca sa rutinnej dopravy, rutinného vykonávania činnosti nebola preukázaná. Správny tak opätovne žiadnym spôsobom neodôvodnil z akého dôvodu posúdil, že nejde o rutinné práce, a že teda nesúhlasí, prípadne neprihliada na výsluch svedka, ktorý okrem iného jasne uviedol, že ide o práce rutinné. Aj v tomto smere tak žalobca považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné, nakoľko správny súd neodôvodnil z akého dôvodu nemal za preukázané, že nejde o rutinné činnosti a pod., a to aj napriek tomu, že uvedené skutočnosti vyplývajú z výsluchu oboch svedkov.

21. Napokon, žalobca poukázal aj na tú skutočnosť, že správny súd sa nevysporiadal s námietkou žalobcu uvádzanou aj v správnej žalobe, a to že žalovaný okrem iného v protokole uviedol, že v súvislosti s priradením stupňa náročnosti pracovnému miestu vodič, je nevyhnutné uviesť, že práca vodiča nákladného motorového vozidla, resp. vodiča medzinárodnej prepravy nemôže byť charakterizovaná ako výkon ucelených obslužných rutinných prác podľa daných postupov alebo prevádzkových režimov a túto zodpovednú prácu teda nemožno charakterizovať ako rutinnú, ktorej prislúcha druhý stupeň náročnosti. Žalovaný v protokole svoje rozhodnutie odôvodňuje okrem iného aj tým, že aj napriek skutočnosti, že vodiči sú vybavení zariadeniami, ktoré im nepochybne uľahčujú výkon práce, v žiadnom prípade ich to nezabavuje povinnosti neustále pozorne sledovať cestnú premávku, a zároveň, že prácu vodiča nemožno považovať za rutinnú ani z dôvodu, že môže nastať situácia, kedy je vodič unavený, rozrušený a spôsobí dopravnú nehodu. Uvedené tvrdenia však žalobca považuje za irelevantné, nakoľko sám žalovaný v protokole pripustil, že vodič má k dispozícii zariadenia, ktoré mu uľahčujú výkon práce a zároveň je absolútne vylúčené, aby v prípade pracovného miesta „vodiča“ bolo možné predpokladať jeho únavu, alebo rozrušenie, a to z nasledovných dôvodov. Správny súd však uvádza, že skutočnosť, že vodič motorového vozidla a jeho štartovacia a cieľová destinácia je určená z koordinačného centra, prípadne sú určené aj jeho prestávky na oddych a na tankovanie, ešte neznamená, že centrála prípadne centrálny dispečing rieši aj otázky vznikajúce v rámci cestnej premávky a prepravy tovaru, jednak týkajúce sa bezpečnosti samotnej jazdy v danom motorovom vozidle a ďalšie týkajúce sa nakladania a prepravy tovaru ako takého. S uvedenými tvrdeniami správneho súdu žalobca v celom rozsahu nesúhlasí, nakoľko tieto vychádzajú z nesprávne zisteného skutkového stavu veci. U žalobcu všetky skutočnosti týkajúce sa samotného výkonu prepravy priamo riešia nadriadení zamestnanci, ktorí počas celého výkonu prepravy udeľujú zamestnancovi vykonávajúcemu prepravu pokyny. Uvedené skutočnosti vyplynuli aj zo samotného výsluchu svedka na pojednávaní. Opätovne žalobca uvádza, že v prípade, ak sa ako vodič ocitnete v situácii, v ktorej sa vykládka, nakládka alebo samostatná preprava môže považovať za nebezpečnú z hľadiska zdravia a bezpečnosti vodiča, je vodič povinný ukončiť všetky činnosti (napr. odstaviť vozidlo) a bezodkladne kontaktovať žalobcu. Vodič, nie je oprávnený vykonávať akúkoľvek činnosť bez predchádzajúceho súhlasu žalobcu, prípadne jeho priame nadriadeného, ktorý riadi (zabezpečuje) celkovú činnosť zamestnancov. Zamestnanci (vodiči) sú pri výkone svojej práce vždy povinní postupovať podľa pokynov žalobcu a v prípade vzniku nepredvídanej situácie sú vždy povinní kontaktovať žalobcu za účelom určenia ďalšieho postupu a zabezpečenia všetkých krokov potrebných pre riadne vykonanie prepravy. Vodič nie je oprávnený akýmkoľvek spôsobom zasahovať, meniť alebo dopĺňať pokyny priameho nadriadeného, prípadne priamo pokyny žalobcu. Vo vzťahu k uvedenému tak žalobca považuje napadnuté rozhodnutie za nezákonné, nakoľko okrem iného vychádza aj z nesprávne zisteného skutkového stavu veci.

22. Ďalej žalobca uvádza, že podľa ustanovenia § 8 ods. 6 zákona č. 462/2007 Z. z. ak celkový denný pracovný čas trvá od šesť do deväť hodín, mobilný zamestnanec musí mať najneskôr po odpracovaní šiestich hodín prestávku v práci v trvaní najmenej 30 minút. Ak celkový denný pracovný čas trvá viac ako deväť hodín, mobilný zamestnanec musí mať najneskôr po odpracovaní šiestich hodín prestávku v

práci v trvaní najmenej 45 minút. Prestávky v práci možno rozdeliť na časové úseky, z ktorých každý trvá nepretržite najmenej 15 minút. Z citovaného ustanovenia teda jasne vyplýva, že vodiči musia mať zákonné prestávky v práci, ktoré sú povinní dodržiavať. Zamestnávateľ je pri zadeľovaní práce zamestnancom, pracujúcim na pracovnej pozícii vodič, limitovaný právnymi predpismi a preto už pri zadávaní práce a pokynov zamestnancovi sa predpokladá, že zamestnávateľ zabezpečí také pracovné prostriedky a opatrenia, ktoré zabránia zamestnancovi vykonávať prácu v prípade únavy, rozrušenia, resp. akýchkoľvek zdravotných problémov (povinné prestávky v práci, pracovné voľno, nepretržitý odpočinok, lekárske prehliadky a pod.). Práve vzhľadom na uvedenú skutočnosť je zrejmé, že žalobca ako zamestnávateľ, aj s ohľadom na ním vytvorený prevenčný systém opatrení, vie posúdiť, aký stupeň náročnosti práce prislúcha pracovnému miestu vodič medzinárodnej prepravy, čo v konaní pred správnym súdom riadne preukázal. Opätovne však žalobca uvádza, že ani uvedenú námietku žalobcu správny súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil, neodôvodnil z akého dôvodu na námietku neprehliadal, prípadne v čom vidí správnosť záverov žalovaného. Žalobca si tiež dovoľuje poukázať aj na to, že vodič kamiónovej dopravy nevykonáva prácu so zvýšenou psychickou záťažou, ani zodpovednosťou za ťažko odstrániteľné škody a zodpovednosťou za zdravie a životy iných osôb, čo nenapĺňa obsah textu v charakteristike tretieho stupňa náročnosti práce v Prílohe 1. Uvedené skutočnosti žalobca v konaní pred správnym súdom riadne preukázal, a to výsluchom svedkov ako aj výsluchom štatutárneho zástupcu žalobcu.

23. Napokon v závere napadnutého rozhodnutia správny súd konštatuje, že, svoje dokazovanie vykonal len na to, aby mohol dospieť k záveru, či opatrenia sú alebo nie sú v súlade so zákonom. S uvedeným záverom však žalobca nesúhlasí, nakoľko v prípade preskúmateľnosti uložených opatrení je nevyhnutné ustáliť, či žalovaný riadne zistil skutkový stav a správne právne posúdil zistené skutočnosti, na základe ktorých dospel k názoru, že žalobcovi je nevyhnutné uložiť opatrenia, prípadne iné sankcie. Bez riadneho zistenia skutkového stavu a správneho právneho posúdenia nie je možné uložiť žalobcovi opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, nakoľko nie je možné ustáliť, či sú u žalobcu nedostatky, ktoré je nevyhnutné odstrániť. Správny súd sa tak podľa názoru žalobcu nesprávne zameril a vykonal dokazovanie, na základe čoho možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho skutkového zistenia veci, z čoho vyplýva okrem iného aj nesprávne právne posúdenie veci.

24. Žalobca je v zmysle všetkého vyššie uvedeného presvedčený, že protokolom žalovaného, ako aj postupom, ktorý vydaniu protokolu žalovaného predchádzal, bol ukrátený na svojich právach, a to aj napriek tomu, že došlo zo strany žalobcu k riadnemu priradeniu stupňa náročnosti práce pracovnému miestu „vodič medzinárodnej prepravy“. Protokol žalovaného ako aj postup žalovaného, ktorý vydaniu samotného protokolu predchádzal, považuje žalobca za nezákonný, pričom z vyššie uvádzaných dôvodov považuje za nezákonné aj samotné rozhodnutie správneho súdu, nakoľko je nepreskúmateľné, nie je riadne odôvodnené, neobsahuje zhodnotenie podstatných námietok sťažovateľa a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

25. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril listom zo 14. júna 2019 a žiadal kasačnú sťažnosť žalobcu zamietnuť podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím a s jeho odôvodnením, nevidí preto dôvod na jeho zrušenie a vrátenie veci správnomu súdu na ďalšie konanie, nakoľko rozhodnutie správneho súdu je podľa žalovaného správne právne posúdené, dostatočne, presvedčivo a relevantne odôvodnené. Žalovaný má rovnako ako správny súd za to, že napadnutý protokol bol vypracovaný v súlade so zákonom č. 125/2006 Z. z. je jasný, zrozumiteľný a dostatočne určitý.

26. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 2 Správneho súdneho poriadku v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať

ochrany na správnom súde.

27. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánu verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

28. Podľa ustanovenia § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa ustanovenia § 21 písm. a) Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (ustanovenie § 443 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 444 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 442 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (ustanovenie § 439 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (ustanovenie § 445 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 57 Správneho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa ustanovenia § 440 Správneho súdneho poriadku, ustanovenia § 441 Správneho súdneho poriadku a ustanovenia § 453 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovom sídle kasačného súdu (www.nsud.sk) podľa ustanovenia § 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, po neverejnej porade senátu (ustanovenie § 137 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

30. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozhodnutiu správneho súdu, ktorým správny súd zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a protokolu žalovaného, ktorým inšpektor práce žalovaného v súlade s ustanovením § 12 ods. 2 písm. b) zákona č. 125/2006 Z. z. nariadil kontrolovanému subjektu - žalobcovi v konaní pred správnym súdom, odstrániť zistené nedostatky v bode 1 a 2 protokolu žalovaného ihneď. Inšpektor práce žalovaného ďalej v súlade s ustanovením § 14 ods. 2 zákona č. 125/2006 Z. z. uložil zamestnávateľovi (kontrolovanému subjektu) povinnosť prijať opatrenia na odstránenie zistených porušení predpisov a ich príčin a doručiť žalovanému písomnú správu o splnení opatrení na odstránenie zistených porušení predpisov a ich príčin a o odstránení nedostatkov v lehote do 15 dní po uplynutí lehoty na ich odstránenie.

31. Kasačný súd sa v prvom rade musí vysporiadať s kasačnými námietkami žalobcu, ktoré spočívajú v nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho súdu pre nedostatok dôvodov a pre jeho nezrozumiteľnosť v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku, ktoré vzniesol žalobca v podanej kasačnej sťažnosti. V prípade, že je niektorá z kasačných námietok o nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho súdu dôvodná, už táto okolnosť musí viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho súdu vidí žalobca v nasledovných skutočnostiach:

- správny súd sa v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal s výsluchom svedka R. S., pričom v napadnutom rozhodnutí neuviedol, čo z výsluchu svedka vyplýva a akými úvahami sa riadil pri hodnotení predmetného dôkazu, t. j. na základe akých skutočností dospel k záveru uvádzaného v odôvodnení napadnutého rozhodnutia,

- správny súd sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s internými predpismi žalobcu (s rozhodnutiami, ktorými žalobca určil minimálne mzdové nároky zamestnancov), ďalej so záznamom z

23. októbra 2015 č. IBB-129-2.6/Z-E24-15, z ktorého podľa žalobcu vyplýva, že žalovaný v roku 2015 pri totožnej kontrole správne zaradil výkon práce vodič medzinárodnej prepravy do druhého stupňa náročnosti práce. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na konanie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 30 Sa 1/2017 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v tomto konaní, od ktorého sa správny súd odchýlil v napadnutom rozhodnutí, čo náležite nezdôvodnil,

-

- správny súd sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil s názorom a posúdením žalovaného pri výkone kontroly v roku 2017 aj napriek tomu, že závery vykonanej kontroly v roku 2017 si odporujú so závermi totožnej kontroly v roku 2015, bez toho aby svoje úvahy a dôvody zrozumiteľne a jasne odôvodnil, pričom podľa názoru žalobcu nepostačuje, aby správny súd len stroho skonštatoval, že akýkoľvek predchádzajúci záver kontroly u žalobcu v súvislosti so zaradením stupňa náročnosti práce považuje za právne irelevantný vo vzťahu k protokolu žalovaného,

-

- správny v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom neodôvodnil z akého dôvodu posúdil, že nejde o rutinné práce vodiča, a že nesúhlasí, prípadne neprihliada na výsluch svedka F. L. F., O., ktorý okrem iného uviedol, že ide o práce rutinné. Aj v tomto smere tak žalobca považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné, nakoľko správny súd neodôvodnil z akého dôvodu nemal za preukázané, že nejde o rutinné činnosti a to aj napriek tomu, že uvedené skutočnosti vyplývajú z výsluchu oboch svedkov.

Na základe uvedených dôvodov má žalobca za to, že rozhodnutie správneho súdu nespĺňa náležitosti podľa ustanovenia § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a je nepreskúmateľné.

32. Podľa ustanovenia § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

33. Podľa ustanovenia § 25 Správneho súdneho poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku okrem ustanovení o intervencii. Ak niektorá otázka nie je riešená ani v Civilnom sporovom poriadku, správny súd postupuje primerane podľa základných princípov konania tak, aby sa naplnil účel správneho súdnictva.

34. Podľa ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

35. Na úvod kasačný súd konštatuje, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je jedným z princípov, ktoré predstavujú súčasť práva na riadny a spravodlivý proces, ako aj pojmu právneho štátu, povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť, v správnom súdnictve s odkazom na ustanovenie § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Odôvodnenie rozhodnutia musí sledovať účel vyložiť dôvodnosť, zákonnosť a spravodlivosť tohto záverečného úsudku správneho súdu. Odôvodnenie rozhodnutia je tiež prostriedkom kontroly správnosti postupu správneho súdu pri vydávaní rozhodnutia z hľadiska možnosti preskúmania tohto rozhodnutia na základe podaného opravného prostriedku ako aj prostriedkom kontroly súdnej moci verejnosťou. Rozhodnutie správneho súdu, ktoré je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre nezrozumiteľnosť nedáva

dostatočné záruky pre to, že nebolo vydané v dôsledku ľubovôle a spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

36. Odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, z ktorého nemožno zistiť, akým spôsobom správny súd postupoval pri posudzovaní rozhodných skutočností v prejednávanej veci, nevyhovuje zákonným požiadavkám, ktoré Správny súdny poriadok kladie na obsah odôvodnenia rozhodnutia a v konečnom dôsledku takéto rozhodnutie zasahuje do základných práv účastníka správneho súdneho konania, ktorý má nárok na to, aby bola jeho vec spravodlivo posúdená. Správny súd je preto povinný svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Ak tak správny súd nepostupuje, porušuje právo účastníka správneho súdneho konania na spravodlivý proces garantovaný článkom 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

37. Ďalej kasačný súd poznamenáva, že v porovnaní s civilným sporovým konaním, pre ktoré je typické vykonávanie dôkazov, správny súd, pretože nie je súdom skutkovým, vykonáva dokazovanie len výnimočne. V zmysle ustanovenia § 119 Správneho súdneho poriadku správny súd zásade vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy a len výnimočne môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci. Z uvedeného vychádzal zákonodarca aj pri formulovaní ustanovenia § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, ktoré definuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, keď explicitne nezaradil medzi povinné obsahové náležitosti odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu uvedenie toho, ktoré dôkazy správny súd vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy.

38. Zo zápisnice o pojednávaní z 13. marca 2019 č. k. 23 S 69/2018-73 vyplýva, že správny súd vykonal na pojednávaní výsluch svedka RNDr. Ivana Rusko, MBA, generálneho tajomníka združenia cestných dopravcov ČESMAD Slovakia a výsluch svedka R. S., vodiča kamiónovej dopravy. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia za účelom, aby správny súd mohol dospieť k záveru, či opatrenia sú alebo nie sú v súlade so zákonom. Podľa názoru kasačného súdu, ak správny súd vykoná v súlade s ustanovením § 119 Správneho súdneho poriadku dokazovanie je povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s ustanovením § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku jasne a výstižne vysvetliť, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Ak tak správny súd neurobí zaťažiu svoje rozhodnutie vadou, ktorá spočíva v jeho nepreskúmateľnosti. Uvedené v napadnutom rozhodnutí vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu, najmä k výsluchu svedkov F.. L. F., O. V. R. S. absentuje.

39. Podľa názoru kasačného súdu je správny súd povinný sa vo svojom rozhodnutí vždy riadne vysporiadať so všetkými podstatnými žalobnými námietkami. Ak správny súd správnu žalobu zamietne, pričom sa zabudne zaoberať niektorou z podstatných námietok žalobcu v podanej správnej žalobe, neostáva kasačnému súdu nič iné, ako jeho rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť v zmysle § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku na ďalšie konanie a to i vtedy, ak by žalobné námietky žalobcu kasačný súd mohol sám spoľahlivo posúdiť z obsahu predloženého súdneho spisu a pripojeného administratívneho spisu.

30. V prejednávanej veci kasačný súd z obsahu súdneho spisu zistil, že správny súd sa nevysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu, keď správny súd zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nevysvetlil ako posúdil námietky žalobcu týkajúce sa záznamu z 23. októbra 2015 č. IBB-129-2.6/Z-E24-15, z ktorého podľa žalobcu vyplýva, že žalovaný v roku 2015 pri totožnej kontrole správne zaradil výkon práce vodič medzinárodnej prepravy do druhého stupňa náročnosti práce a teda závery vykonanej kontroly v roku 2017 si odporujú so závermi totožnej kontroly v roku 2015, aj s poukazom na precedenčnú zásadu zakotvenú v ustanovení § 3 ods. 5 Správneho poriadku. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na konanie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 30 Sa 1/2017 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v tomto konaní. Uvedeným konaním správny súd porušil jednak ustanovenie § 134 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého správny súd preskúmava rozhodnutie žalovaného v medziach žalobných bodov, ako aj právo žalobcu na spravodlivý proces.

Kasačný súd musí preto námietke žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia správneho súdu, ktorá spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho súdu, čo má za následok vadu konania v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku, priznať relevanciu.

31. S ohľadom na vyššie uvedené závery kasačný súd nie je nateraz oprávnený posudzovať spornú otázku z vecného hľadiska. Vecné posúdenie by bolo predčasné, kasačný súd by vec posudzoval namiesto správneho súdu a tým by účastníkov správneho súdneho konania pripravil o posúdenie veci správnym súdom.

33. Kasačný súd konštatuje, že ak žalobca v konaní pred správnym súdom uplatnil účinne námietky, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia správneho súdu správny súd náležite nevysporiadal, je nutné rozhodnutie správneho súdu považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok, že nesprávnym procesným postupom správneho súdu bolo znemožnené žalobcovi, aby uskutočnili im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ak teda kasačný súd po preštudovaní veci dospeje k záveru, že rozhodnutie správneho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre nezrozumiteľnosť, neostáva mu nič iné, ako rozhodnutie správneho zrušiť a vec mu vrátiť v zmysle ustanovenia § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku na ďalšie konanie.

34. Kasačný súd preto dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu je dôvodná v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku a preto rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. marca 2019 č. k. 23 S 69/2018-79 zrušil a vec mu vrátil podľa ustanovenia § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že rozhodnutie správneho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne správny súd aj o náhrade trov konania v konaní o kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 467 ods. 3 Správneho súdneho poriadku).

35. Žalobca sa v kasačnej sťažnosti domáhal aj priznania odkladného účinku kasačnej sťažnosti. Nakoľko však kasačný súd zrušil rozhodnutie správneho súdu nebolo potrebné rozhodovať o odkladnom účinku kasačnej sťažnosti.

36. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.